

Ἐκ τῶν κατ' ἡμέραν
εἰς τὰ ἀεὶ διαμένοντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμ Ἀνακαίνισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφὴ...

...στὸ δισάκκι
μας...

† Δ' Κυριακὴ Νηστειῶν
Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος

28. Θὰ εἶσαι «ὄχι πλέον μακάριος,
ἀλλ' αὐτὴ σχεδὸν ἡ ἰδίᾳ μακαριότης»

«Ὁ μακαριότης τοῦ Παραδείσου, ἡ ὁποία εἶναι τὸ ὀλοῦστερινὸν καὶ ἔσχατον τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπλάσθη διὰ τῆς Δημιουργίας, καὶ ἀνεπλάσθη διὰ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲ συντομίαν· Ὁ μακαριότης τοῦ Παραδείσου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ μακάριοι, ὀρῶντες ἐν τῷ τρισηλίῳ Φωτὶ τῆς Δόξης τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, θέλουν εἰπεῖ εἰς τὸν Κύριον ἐκεῖνο ὅπου τοῦ εἶπε καὶ ὁ Φίλιππος· **“Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν”**, ὡς λέγει ὁ θεῖος Ἀγγούστίνος (περὶ Τριαδ. Βιβλ.)· καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μακαριότητα εὐρισκόμενος καὶ σύ, ἀδελφέ, θέλει εἶσαι **ὄχι πλέον μακάριος, ἀλλ' αὐτὴ σχεδὸν ἡ ἰδίᾳ μακαριότης·** καθὼς σοῦ ὑπόσχεται ὁ Κύριος λέγων· **“Καὶ θήσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνη γενεῶν γενεαῖς”** (Ἠσ. ξ' 15)».

(Ὁσ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, «Π.Γ.», σελ. 136α, β)